

[Villumsen.]

tre Børn 19 Kr. 50 Øre pr. Uge. Man vil kunne forstaa, at selv om Huslejen i Landkommunerne er lavere — vel væsentlig af den Grund, at Lejlighederne derude er ringere —, bliver der til Fødemidler kun tilbage for en saadan Familie 8—10 Kr. pr. Uge. Det er saa langt under Eksistensminimum, at jeg egentlig tror, vi herefter godt kunde spare de 10 000 Kr., hvormed vi forleden Dag forøgede Beløbet til Husholdningsraadets udvidede Virksomhed; thi for de paagældende Arbejdere, de langvarigt arbejdsløse, vilde Hindhedes gamle Recept: Kartofler til Morgen, Middag og Aften, blive det eneste praktikable.

Det er unaturligt lave Satser, Venstre her foreslaar, og derfor er det ogsaa uholdbart at paalægge de Kommuner, som finder dem uforsvarlige, og som derfor udbetaler Beløb i Henhold til § 297, Stk. 2, hele Udgiften herved.

Det er ikke de Kommuner, som inviterer til Indvandring ved at udbetale høje Understøttelser, som skaber den uheldige Befolkningsforskydning, som vi — desværre, kan jeg sige — for Byernes Vedkommende fortsat er Vidne til, men det skyldes Umuligheden for Landbrugets unge Arbejdere af at faa Helaarsarbejde og finde Boliger ude i Landkommunerne.

At lette Adgangen til at lade Kommunehjælpen faa Virkning ogsaa over for Hustruen af den Forsørgeren tildelte Hjælp tjener kun til at fritage de sociale Udvalg for det Ansvar, jeg absolut mener, de bør have. Jeg tror, at den Bestemmelse, vi har i Dag, hvorefter der skal foreligge ganske særlige Forhold, før man kan overføre disse Virkninger paa Hustruen, er den eneste sunde og rigtige. Der er ingen som helst Grund til at foretage den Ændring, som Venstre her foreslaar, medmindre man da ligefrem ønsker, at disse Virkninger skal tillægges paa maa og faa, eller med andre Ord i de flest mulige Tilfælde. At sætte Virkningernes Ikrafttræden i Forhold til Størrelsen af den modtagne Understøttelse, saaledes som Venstre foreslaar i Ændringen til § 307, er rent ud at fastslaa, at de uheldigst stillede, de, som har været længst ledige, skal fuldende Løbet, skal ende paa Fattigvæsenet. Det kan ikke være rigtigt i en Tid, hvor hverken Erhverv eller Samfund har formaaet at reducere de arbejdsløses Tal til dem, om hvem man maaske med nogen Ret kan sige, at de selv savner Eivnen til at skaffe sig Arbejde. Og saa længe det ikke er Tilfældet, kan mit Parti ikke gaa med til at skærpe Virkningerne af Modtagelse

af Kommunehjælp. Vi maa derfor bedrøve Venstre med, at det foreliggende Lovforslag ikke af os kan antages som Forhandlingsgrundlag.

Hvad angaar det fjerde af Venstre stillede Forslag, om ændrede Regler for Statskassens Refusion til Kommunerne af visse Udgifter, har dette Spørgsmaal gentagne Gange været omtalt i Venstrepressen, og man har givet det Udseende af, at det alene er de store Forskudsbeløb, som er Skyld i de paagældende Kommuner Vanskeligheder. Jeg tror, der er flere Grunde til disse Vanskeligheder. Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen sagde, at der var adskillige Kommuner, som netop paa Grund af disse store Forskud havde set sig nødsaget til at forøge Kassebeholdningerne. Det er glædeligt, hvis det er Tilfældet. Jeg tror, man først og fremmest skal anbefale Kommunerne at vandre den Vej. Der er nemlig mange Kommunalnænder, som har den Opfattelse, at Vanskelighederne først og fremmest skyldes, at man budgetterer med for smaa Kassebeholdninger, og dernæst maa ske ogsaa i nogen Grad, at Skatterne indgaar for langsomt. Og hvis det er de to Forhold, som danner Grundlaget for Kommunerne Vanskeligheder, kan det ikke være Statskassen, som skal afhjælpe dem — saa maa det være Kommunerne selv.

Einer-Jensen: Ved Behandlingen i 1932 af Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring naaede vi til et Forlig mellem de 4 store Partier vedrørende en Række Uoverensstemmelser, som Loven af 1927 havde skabt mellem de nuværende Regeringspartier og Venstre og Konservative. Vi formede dengang de Bestemmelser, der findes i § 17, Stk. 3 og Stk. 10, der tager Sigte paa de Forhold, hvorom man nu fra Venstres Side stiller Ændringsforslag. Venstre foreslaar, at saa længe der inden for et Erhvervsomraade er Mangel paa Arbejdskraft, skal Socialministeren kunne drage Omsorg for, at der ikke udbetales Arbejdsløshedsunderstøttelse til ugifte Personer, der er i Stand til at udføre det paagældende Arbejde. Nu har Venstre gennem mange, mange Aar hævdet, at Arbejdsløshedsforsikringen var en Forsikring. Dette Princip gaar man altsaa ganske bort fra. Med den Risiko, de ugifte vil have, hvis den foreslaaede Ændring gennemføres, nemlig kun at faa Lov til at betale, tror jeg, Arbejdsløshedsforsikringen vilde komme ind i en Udvikling, som alle Parter i Løbet af, faa Aar vilde være utilfredse med.

Vi havde i Aarene 1922—26 den saa-